

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Bankia S.A.

Verwerende partijen: Alfonso Antonio Lau Mendoza en Verónica Yuliana Rodríguez Ramírez

Prejudiciële vragen

- 1) Staan de artikelen 6 en 7 van richtlijn 93/13/EEG ⁽¹⁾ betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten in de weg aan rechtspraak [namelijk het arrest van de Tribunal Supremo (TS) van 18 februari 2016] volgens welke, ondanks de oneerlijkheid van het beding inzake [vervroegde] opeisbaarheid en ondanks dat dit beding de basis vormt voor de vordering tot executie, de hypothecaire executie niet mag worden beëindigd, omdat voortzetting daarvan gunstiger is voor de consument, aangezien in het geval van een eventuele tenuitvoerlegging van een vonnis in een op artikel 1124 CC gebaseerde declaratoire procedure, de consument niet de procedurele voordelen kan genieten die kenmerkend zijn voor de hypothecaire executie, welke rechtspraak evenwel geen rekening houdt met het feit dat volgens vaste rechtspraak van de TS zelf, dit artikel 1124 CC (dat geldt voor overeenkomsten die wederzijdse verplichtingen in het leven roepen) niet van toepassing is op de leningsovereenkomst, daar dit een reële en eenzijdige overeenkomst is, die pas tot stand komt wanneer het geld geleverd is en, om die reden, enkel verplichtingen in het leven roept voor de geldlener, en niet voor de kredietgever (schuldeiser), zodat, indien in de declaratoire procedure deze [vaste] rechtspraak van de TS wordt gevolgd, de consument een uitspraak zou kunnen verkrijgen waarbij de vordering tot ontbinding van de overeenkomst en vergoeding van de schade wordt afgewezen, en niet langer kan worden gesteld dat voortzetting van de hypothecaire executie voor hem gunstiger is?
- 2) Indien wordt aanvaard dat artikel 1124 CC van toepassing is op leningsovereenkomsten of op alle gevallen van kredietovereenkomsten, staan de artikelen 6 en 7 van richtlijn 93/13/EEG betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten dan in de weg aan rechtspraak zoals [het arrest van de TS van 18 februari 2016], waarbij, om te beoordelen of het voor de consument gunstiger is om de hypothecaire executie voort te zetten, dan wel ongunstiger om een declaratoire procedure op basis van artikel 1124 CC te volgen, er geen rekening mee wordt gehouden dat in het geval van een declaratoire procedure afwijzend kan worden beslist op de vordering tot ontbinding van de overeenkomst en tot schadevergoeding, indien de rechter de bepaling toepast in datzelfde artikel 1124 CC volgens welke „de rechter de gevorderde ontbinding [afwijst, indien (...) er redenen zijn om uitstel te verlenen]”, gelet op het feit dat het nu juist binnen de context van hypothecaire leningen en kredieten met lange looptijden (20 of 30 jaar) voor de verwerving van woningen tamelijk waarschijnlijk is dat de rechter deze grond voor afwijzing toepast, met name wanneer de daadwerkelijke niet-nakoming van de betalingsverplichting niet al te ernstig is?
- 3) Indien wordt aanvaard dat het voor de consument gunstiger is om de hypothecaire executie voort te zetten, met de gevolgen van de vervroegde opeisbaarheid, verzetten de artikelen 6 en 7 van richtlijn 93/13/EEG betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten zich dan tegen rechtspraak [zoals het arrest van de TS van 18 februari 2016], die aanvullend toepassing geeft aan een wettelijke regel (artikel 693, lid 2, LEC) hoewel de overeenkomst zonder het beding inzake vervroegde opeisbaarheid in stand kan blijven, en die uitvoering geeft aan voornoemd artikel 693, lid 2, LEC, hoewel niet is voldaan aan de fundamentele voorwaarde ervan, te weten dat er binnen de overeenkomst sprake is van een geldig en werkzaam beding inzake vervroegde opeisbaarheid, dat nu juist oneerlijk, nietig en zonder rechtsgevolg is verklaard?

⁽¹⁾ Richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (PB 1993, L 95, blz. 29; met rectificatie in PB 2015, L 137, blz. 13).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Consiglio di Stato (Italië) op 13 april 2017 — Cobra SpA/Ministero dello Sviluppo Economico

(Zaak C-192/17)

(2017/C 231/09)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Consiglio di Stato

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Cobra SpA

Verwerende partij: Ministero dello Sviluppo Economico

Prejudiciële vragen

- 1) Moet richtlijn 1999/5/EG ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat de fabrikant die gebruik maakt van de procedure van bijlage III, lid 2, van die richtlijn, wanneer de uit te voeren essentiële radiotestreeks in geharmoniseerde normen is vastgelegd, zich tot een aangemelde instantie moet richten en bij de CE-markering (die ervan getuigt dat is voldaan aan de in die richtlijn gestelde essentiële eisen) het identificatienummer van die aangemelde instantie moet vermelden?
- 2) Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord en de fabrikant — na gebruik te hebben gemaakt van de procedure van bijlage III, lid 2, van die richtlijn, wanneer de uit te voeren essentiële radiotestreeks in geharmoniseerde normen is vastgelegd — zich niettemin uit eigen beweging tot een aangemelde instantie heeft gericht met het verzoek voornoemde testreeksen te bevestigen, moet hij dan bij de CE-markering, die ervan getuigt dat is voldaan aan de in richtlijn 1999/5/EG gestelde essentiële eisen, het identificatienummer van de aangemelde instantie vermelden?
- 3) Indien de tweede vraag bevestigend wordt beantwoord en de fabrikant — na gebruik te hebben gemaakt van de procedure van bijlage III, lid 2, van die richtlijn, wanneer de uit te voeren essentiële radiotestreeks in geharmoniseerde normen is vastgelegd, en na zich vervolgens niettemin uit eigen beweging tot een aangemelde instantie te hebben gericht met het verzoek voornoemde testreeksen te bevestigen — uit eigen beweging bij het product het identificatienummer van de aangemelde instantie heeft vermeld, moet hij dan het identificatienummer van die instantie ook aanbrengen op het product en de bijbehorende verpakking?

⁽¹⁾ Richtlijn 1999/5/EG van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 1999 betreffende radioapparatuur en telecommunicatie-eindapparatuur en de wederzijdse erkenning van hun conformiteit (PB L 91, blz. 10).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Hannover (Duitsland) op
13 april 2017 — Kathrin Meyer/TUIfly GmbH**

(Zaak C-196/17)

(2017/C 231/10)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Amtsgericht Hannover

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Kathrin Meyer

Verwerende partij: TUIfly GmbH

Prejudiciële vragen

- 1) Vormt de uit ziekmeldingen resulterende afwezigheid van een voor de uitvoering van vluchten relevant deel van het personeel van de uitvoerende luchtvaartmaatschappij een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 5, lid 3, van verordening (EG) nr. 261/2004 ⁽¹⁾? Indien vraag 1 bevestigend wordt beantwoord: hoe hoog moet het afwezigheidspercentage zijn om van een dergelijke omstandigheid te kunnen spreken?
- 2) Indien vraag 1 ontkennend wordt beantwoord: vormt de spontane afwezigheid van een voor de uitvoering van de vluchten relevant deel van het personeel van de uitvoerende luchtvaartmaatschappij wegens een volgens het arbeidsrecht en volgens het collectieve overeenkomstenrecht niet gewettigde staking („wilde staking”) een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 5, lid 3, van verordening (EG) nr. 261/2004? Indien vraag 2 bevestigend wordt beantwoord: hoe hoog moet het afwezigheidspercentage zijn om van een dergelijke omstandigheid te kunnen spreken?